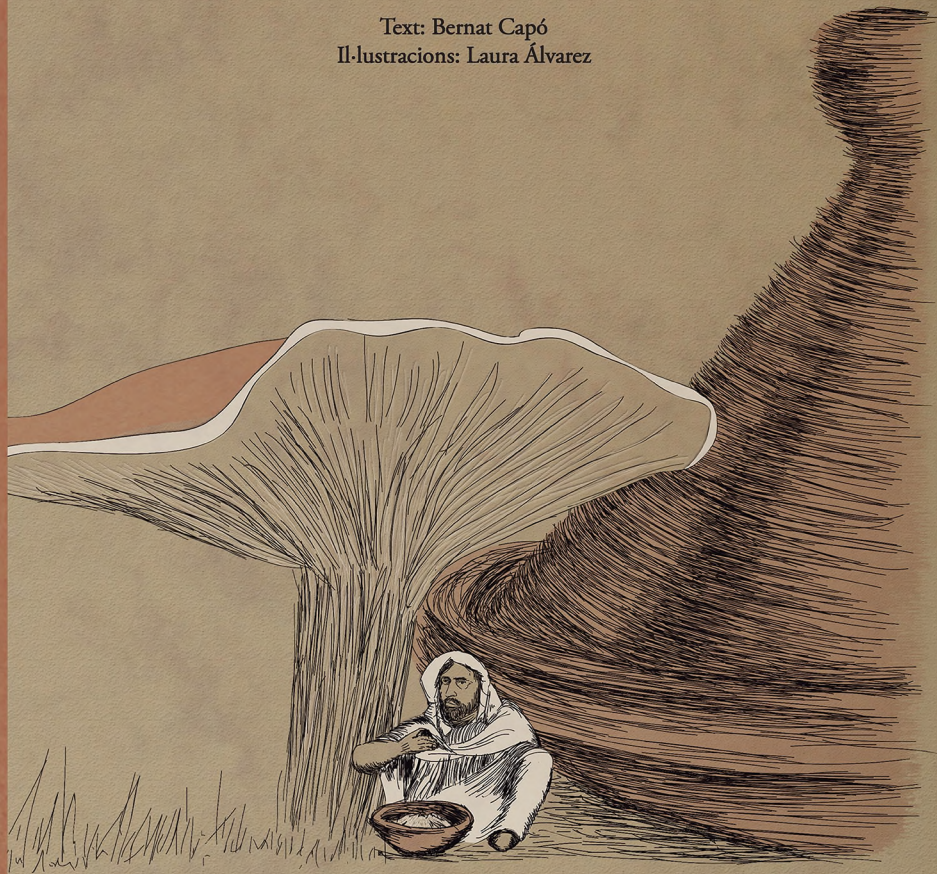
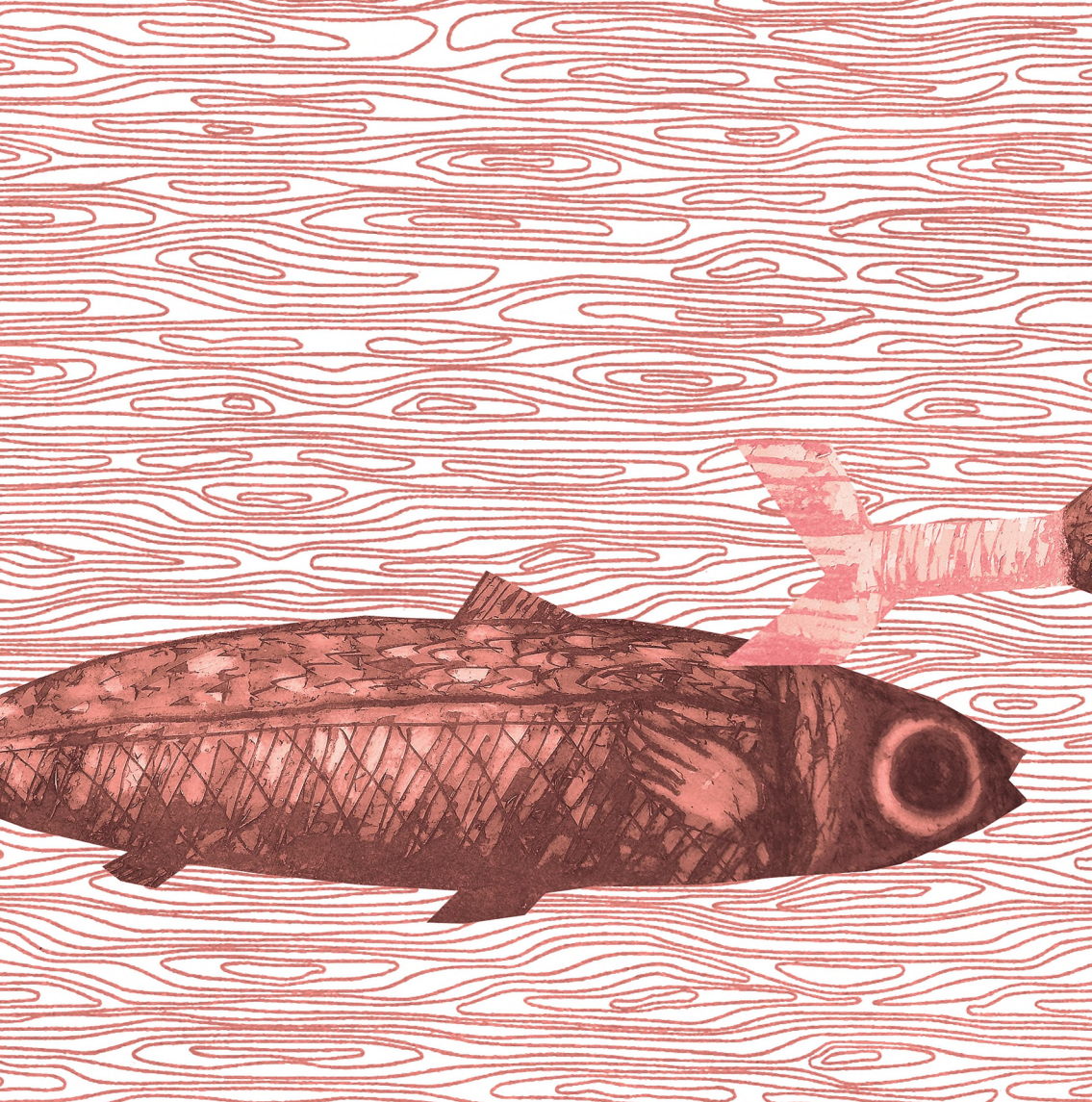

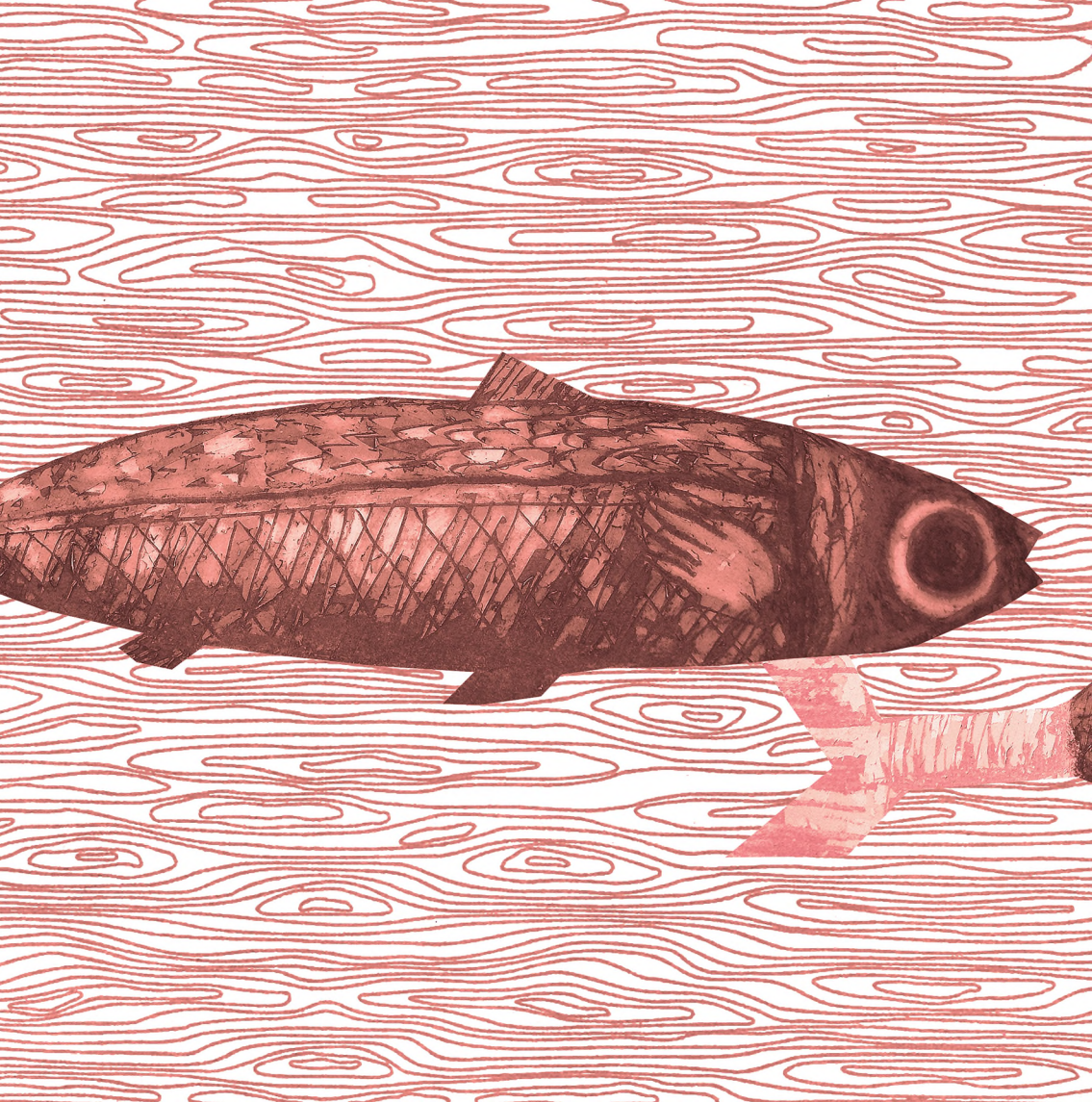
Col·lecció Aladroc

La mina del marabut

Text: Bernat Capó
Il·lustracions: Laura Álvarez

Col·lecció Aladroc

© del text: Bernat Capó i Garcia

© de les il·lustracions: Laura Álvarez Font

© d'aquesta edició: Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert - Diputació d'Alacant.
Àrea de Cultura

Coordinació: Joan Borja

Direcció artística: Joan Llobell

Disseny del logo i de les guardes: Aurelio Ayela

Primera edició, maig de 2015

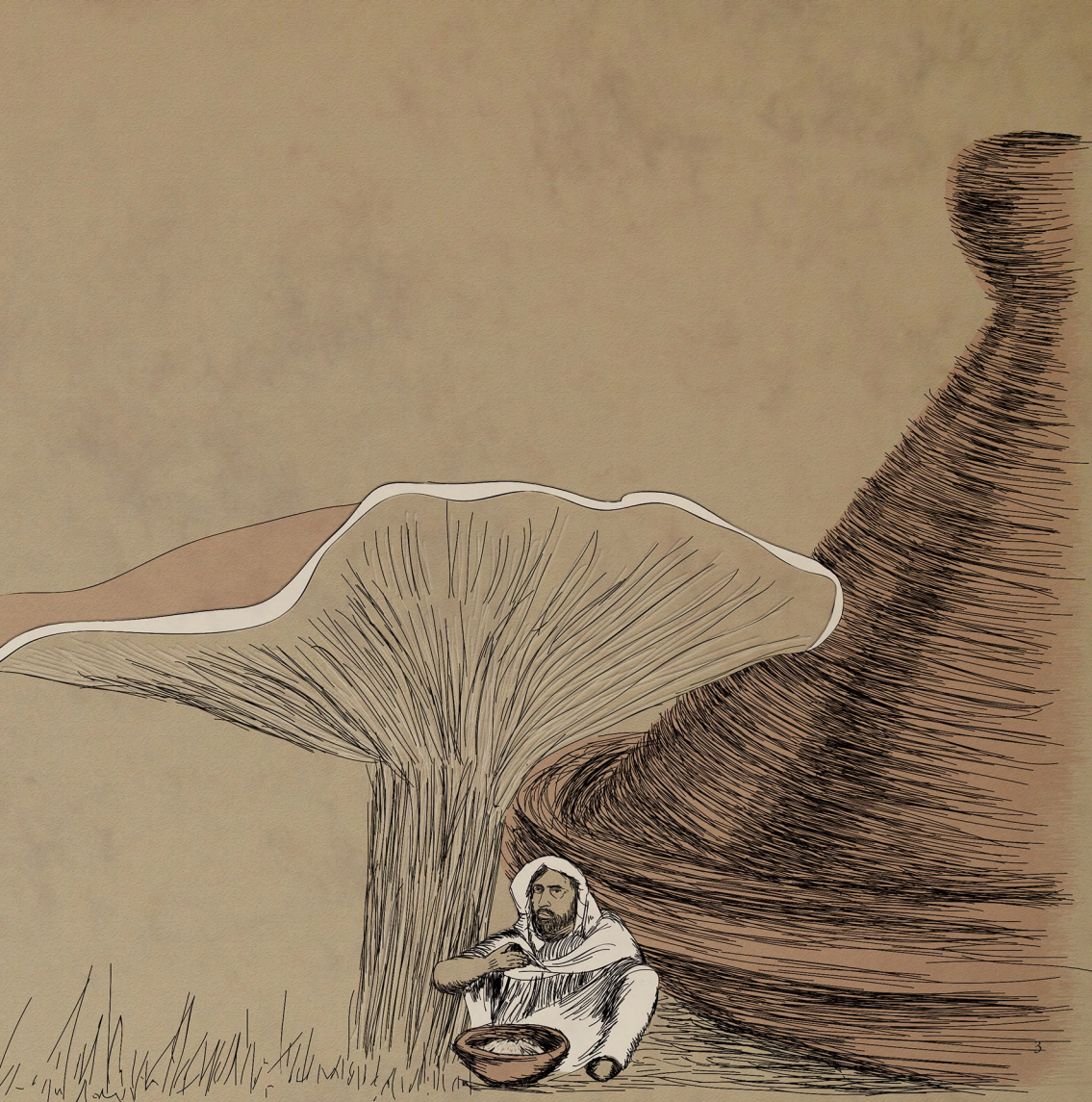
Dèposit legal: A 343-2015

ISBN: 9784-84-7784-685-7

Imprimeix: Ingra. Indústries Gràfiques Alacant

Tant en el present llibre com en els cinc anteriors de la col·lecció (*El pardal Oriol*, *Misteri d'Elx*, *L'Estrella d'Or*, *L'illa de Benidorm* i *L'elixer de la vall de Rojariola*), les il·lustracions s'han dut a terme amb la col·laboració de la Facultat de Belles Arts d'Altea, de la Universitat Miguel Hernández.

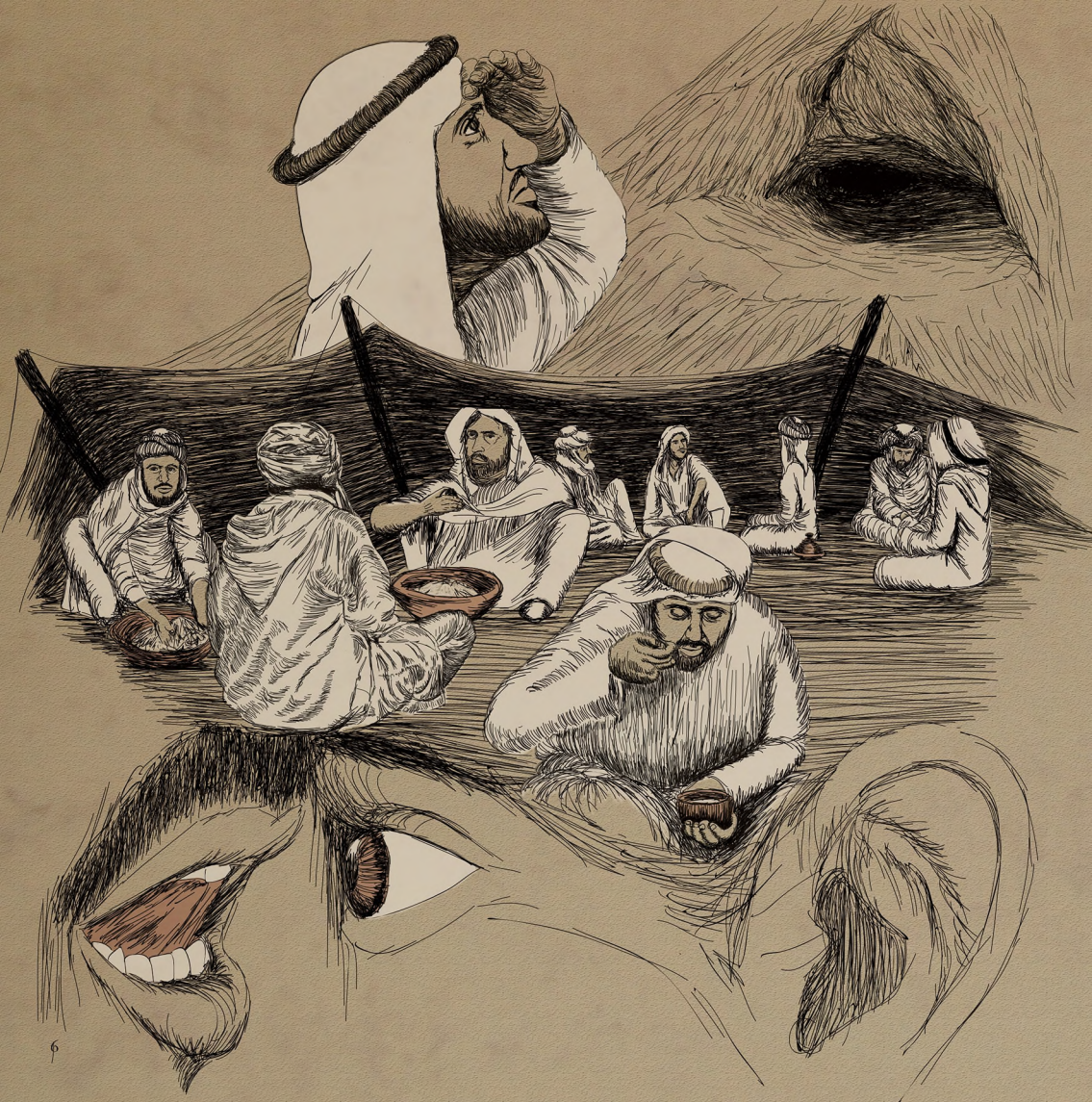

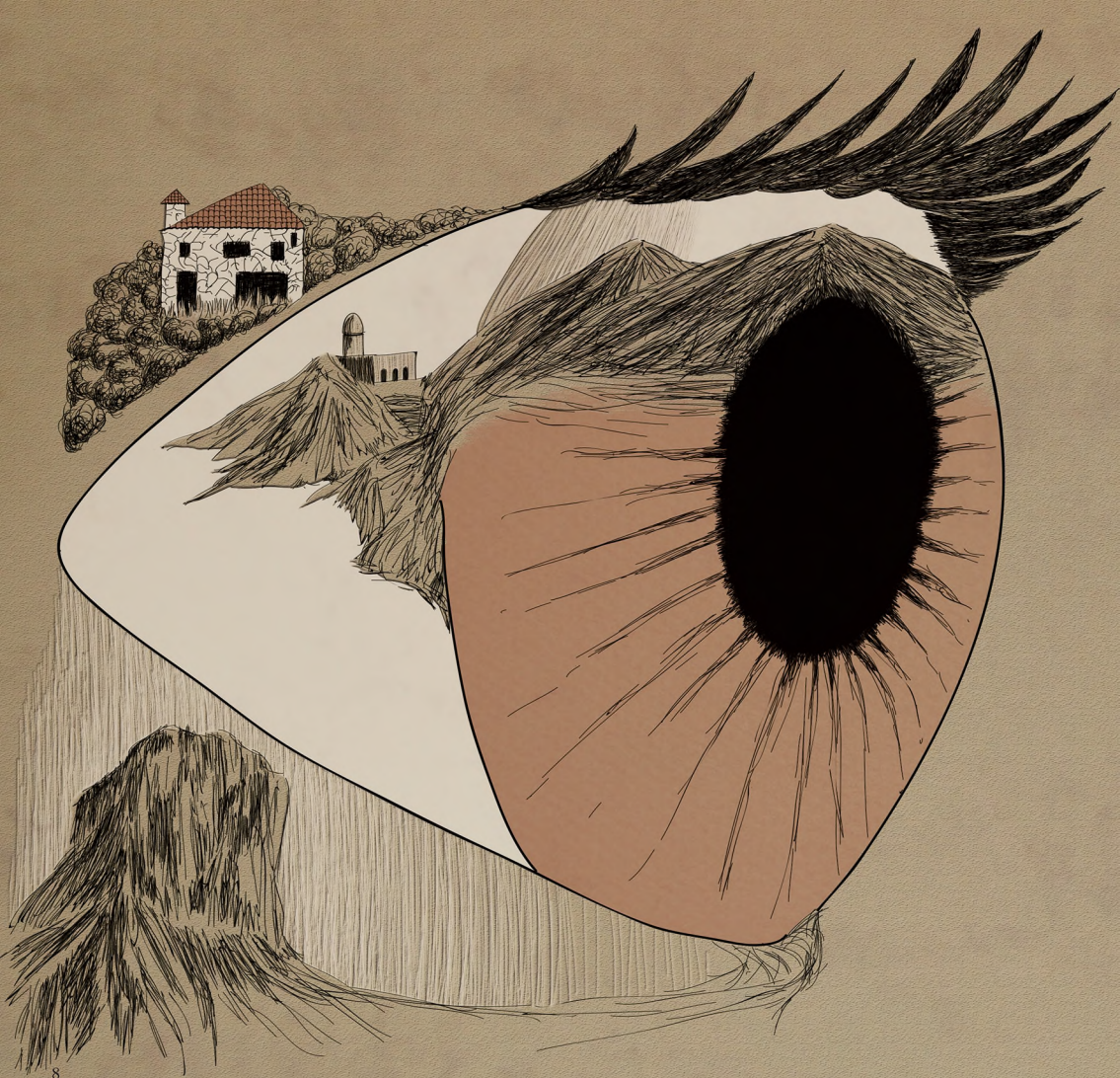
A hores d'ara, pels estreps de la serralada de Bèrnia, encara podem trobar les runes d'un morabit que fa un miler d'anys fou construït, i habitat, per un marabut que abandonà la Ràpita de Benissa per dedicar-se només a l'oració. Havia sigut un bon guerrer a les ordres del cabdill Almansor, que el deixà per aquestes terres, amb un grapat de companys, per tal que vigilaren la costa mentre ell avançava cap al nord en la conquesta de nous horitzons.

Durant un temps romangué formant part de la tropa —meitat guerrera, meitat religiosa— encarregada de la rereguarda, fins que un bon dia decidí que aquell no era el seu destí: volia més perfecció, necessitava solitud, endegar la seua vida, cercar les senderes dels estels, meditar sota l'ombra de qualsevol arbre, fugir de converses, odis, enveges i rancors que sempre es fan palesos en totes les comunitats.

Totes aquelles inquietuds, que torbaven el seu esperit, les posà en coneixement del cap de l'escamot, que compregué les seues raons i, encara que la guarnició no estava sobrada de personal, li donà el permís sol·licitat. I així, una vesprada d'un dia lluminós d'estiu, s'endinsà per tresqueres de muntanya. No portava quasi res de bagatge, sols un alquisser de llana blanca (que igual li aprofitava per a vestir que com a manta per a evitar la frescor de la nit), una navalla i, és clar que també, la tauleta d'oracions. Caminà tota la resta de la jornada fins a arribar al cor de la serra, on trobà un forat que li semblà cova per causa de la foscor regnant, ja que el sol feia una bona estona que s'havia post per darrere d'altres muntanyes llunyanes. Allí passà la nit.

A la matinada el va despertar una forta claredat que entrava per dos costats: aleshores s'adonà que havia dormit dintre d'una foradada. Gatejant arribà fins a l'altra part, on pogué gaudir d'un meravellós paisatge prou semblant al que havia deixat a les esquenes i que trepitjà temps enrere formant part de les hosts conqueridores, però que ara, des de la talaia que ocupava, li pareixia nou i, per tant, desconegut. D'un colp de vista contemplava centenars de llegües de boscam que es perdien en la llunyania; més a prop, que quasi la podia palpar amb les mans, una petita alqueria situada sobre un altell; i, més enllà, el cabalós riu que emblanquia, a la desembocadura, el blau de la mar immensa. A l'altre costat, i sobresortint per damunt d'un turó, un llogaret des del qual es podien atalaiar —el caseriu s'anomenava Altaia, segurament per causa de la seua privilegiada situació geogràfica— tots els moviments marítims, des del penyal d'Ifac fins a la punta de l'Albir. El marabut, corprés, dirigí la seua mirada vers l'alquibla i, agenollant-se, es disposà a resar l'oració matinal, donant gràcies per poder fruit de tanta bellesa.

La primera tasca que mamprenqué fou cercar una fontanella, necessària per a sobreviure. I la trobà no massa lluny del forat on passà la nit. Begué un parell de glops, es rentà la cara, xuclà uns margallons i tot seguit es posà a la tasca de construir el morabit que li permetria aixoplugar-se els dies de pluja i neu, i de la serena. Durant mesos no féu cap altra cosa que arreplegar pedres i pastar fang per tirar endavant l'edificació, que calia que estigués llesta abans de l'entrada de l'hivern. S'alimentava de la nombrosa varietat d'herbes que tenia a l'abast; algunes les coïa en els atifells que s'havia fabricat, d'altres eren per a menjar crues. Mai no li mancava fruita silvestre, i durant l'època disposava d'abundants esclata-sangs. Practicava el règim vegetarià per pròpia voluntat i no per manca de carns, perquè hi havia llebres, ocells i tot tipus de bestioles, a balquena. L'única excepció a la fitofagia la constituïa la llet que les cabres munteses li proporcionaven. Respectava totes les criatures, àdhuc serps i fardatxos que podien resultar un perill, però que a ell no li causaven por, ni mal.

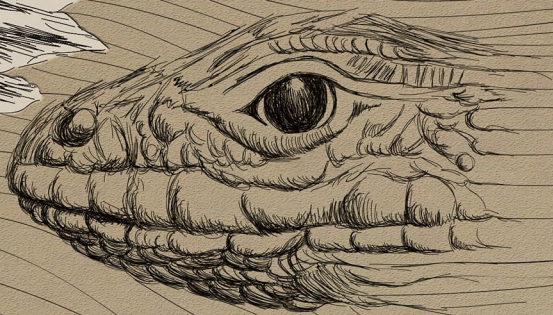
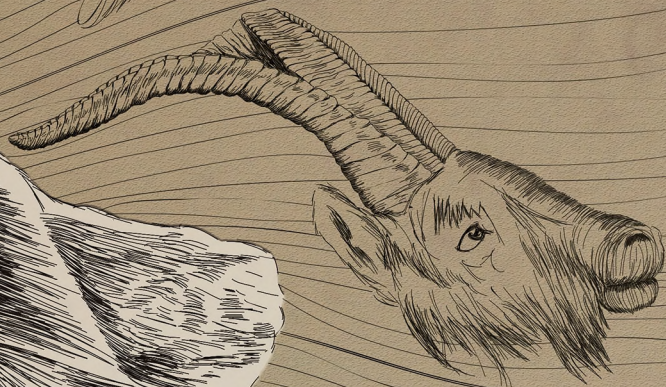

Degudament instal·lat, la seua ocupació principal consistia en el compliment de les regles alcoràniques, i així calia pregar cinc vegades al dia, seguides de les corresponents ablucions. De bon de matí; quan començava a llostrear; al migdia; a primeres hores de la vesprada; abans que el sol es ponguera; i de nit a l'hora de gitar-se. La resta de la jornada la dedicava a preparar-se els queviures i amuntegar llenya per a coure el menjar i defensar-se del cru hivern; també a omplir d'aigua les bassetes preparades perquè els ocells i els animalets no hagueren d'esforçar-se massa per trobar-la, a fabricar les eines necessàries, a fer cordell i a meditar sobre la sort que tingué quan trobà aquest raconet, dintre la gran serralada, que li permetria una vida de pau i oració.

Com que no hi ha bé ni mal que cent anys dure, vingué un temps de sequera que agostejà la fonteta. Ni plovia, ni nevava i, a més, quasi sempre bufava un vent poderós que augmentava la penúria regnant. El marabut dedicà tota la seua activitat, sense oblidar les oracions, a cercar pels voltants noves fontanelles que li permeteren l'existència, tant a ell com a les bestioles de la muntanya. Allà baix, des de l'altura del seu morabit podia veure l'espill espurnat del riu, no tan cabalós com abans, però amb aigua més que suficient per a les alqueries properes. Baixar podria, però no volia. La gent pregunta, li plau entrar en les vides alienes; i la solitud trobada i gaudida es veuria en perill. S'encomanà a la bondat divina i començà una tasca que no era gens fàcil, perquè tot s'hi trobava sec. Dies i més dies de recerca el portaren, finalment, a l'entrada d'un avenc. Provà la fondària amb una corda, pogué comprovar que no era molt profund i que hi havia aigua. Sense pensar-s'ho dues vegades, perquè res temia i menys la mort —la seua conducta li assegurava el paradís— lligà la samuga a una roca i al seu cos i davallà. Poc s'hi podia veure, però sí suficient per a donar-se que el problema era resolt.

Al dia següent tornà al lloc i ho féu a l'hora del migdia, quan el sol queia de ple sobre la boca de l'avenc i n'il·luminava bona part de l'interior. Podia pouar amb facilitat, i així ho féu, però la curiositat el forçà a baixar de bell nou... I quina no seria la seua sorpresa quan descobrí vetes daurades sobre les parets relenteses! Allò, sense dubte, era or. I furgant amb la navalla aconseguí desprendre'n uns trossets que s'emportà cap amunt per veure'ls millor a la llum del dia. La claror confirmà el que ja havia endevinat. Es tractava d'or.

Passà mala nit, dormia a estones i, de tant en tant, s'estremia. Què caldria fer? S'aixecà, begué un bol de frígola i, assegut a la porta del casup, dedicà un temps a la meditació. Si anava a comunicar-ho als seus companys de la Ràpita s'havia acabat, per sempre, la tranquil·litat. D'altra banda, pensava que si ho deia l'or es podria aprofitar per a la causa de la seua religió. Anar als llogarets ni pensar-ho, perquè allò portaria baralles, odis i, tal vegada, morts. Els dubtes aombraven el seu esperit. Podia traure el tresor; tornar a la seua llunyana Síria, on seria rebut amb honors, perquè s'hauria convertit en un home ric i poderós, benvolgut i respectat. Les temptacions l'empaitaven i el torbaven. Agenollat, i de cara al migdia, pregà amb més fervor que mai fins que, finalment, pogué escoltar una veu interior que cridava amb força ordenant tirar l'or al fons de l'avenc i callar, per sempre, la troballa. La gràcia especial —*al bakara*— l'havia tocat i com a bon creient anà a complir l'ordre. Tornà per aigua moltes voltes més, i sempre que feia el camí de retorn no podia evitar la frisança que li ofegava el cor. Quan la climatologia es normalitzà i la seua fonteta brollà de nou, féu el tapament de la cavorca per tal d'evitar que cap llenyater la trobara.

Hom desconeix el temps que el marabut visqué per aquestes andoles, però foren anys, molts anys, tants que, en el curs dels quals, pogué veure, des del privilegiat mirador, com s'engrandien els llogarets, com anava perdent força el riu i com minvava la taca que pintava de blanc un ample tros de mar. Per l'altra banda l'alqueria de Benissa havia canviat de lloc, una mica més lluny i més elevat. La seua Ràpita ja no hi era. Desconeixia el destí dels seus vells companys. Fou espectador de nombroses escaramusses protagonitzades per les tropes cristianes que vingueren per la part del nord i per les tropes de la seua raça i religió que defensaven, sense sort, el terreny que havien conquerit.

هو يريد العيش وسط الكائنات

الحياة بسطهم

العيش بسطهم وسطهم

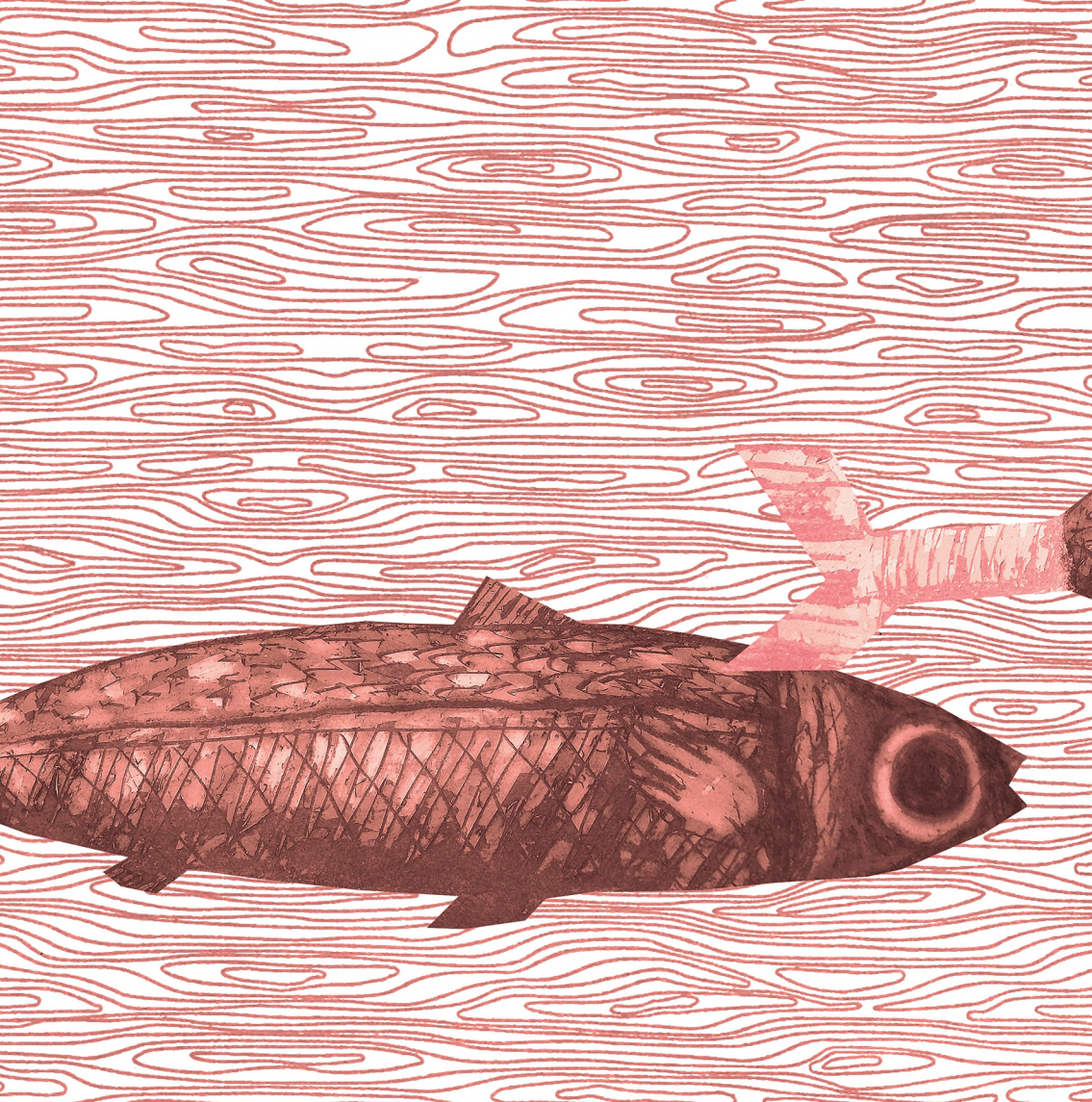
الجمال

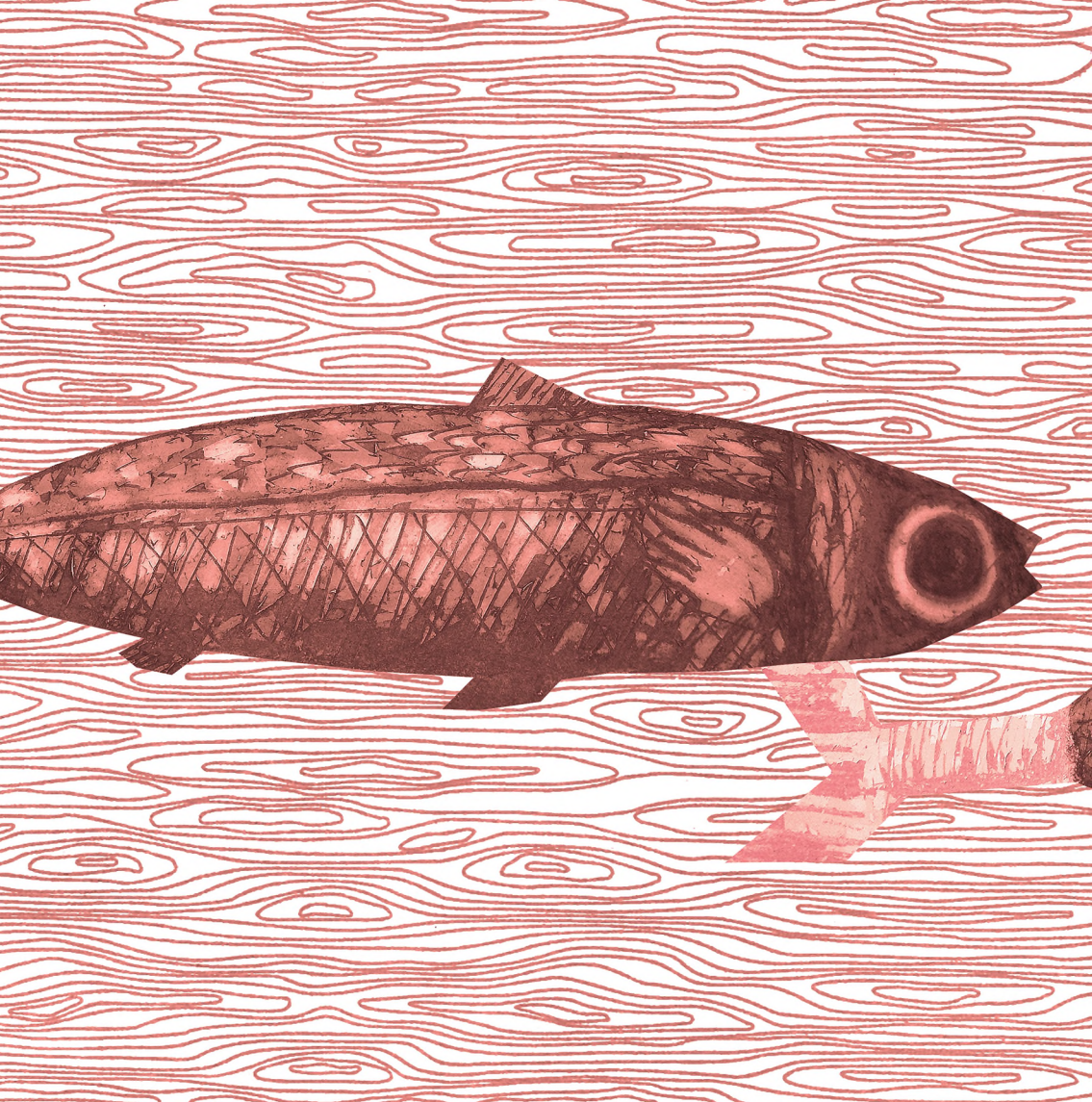
تفکی من ا
فی تک

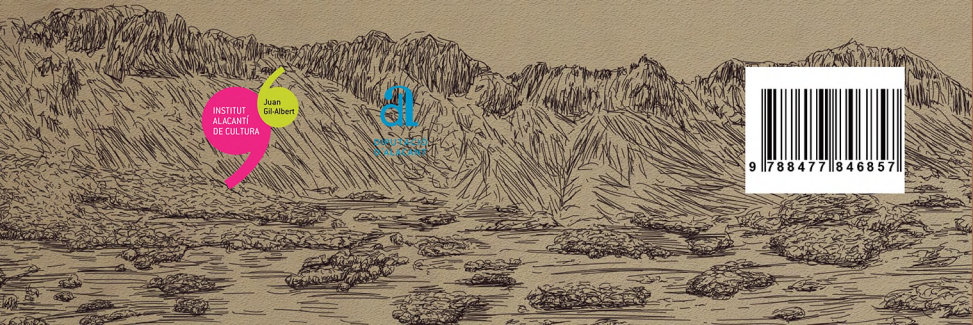
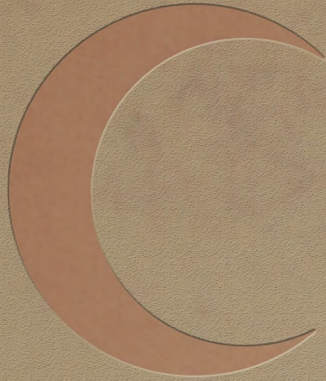
Mai no fou descobert, ni molestat, perquè quan arribaren els soldats i els treballadors que edificaren un fort molt a prop d'on ell tenia l'habitatge, ja s'havia produït el seu traspàs. El morabit fou respectat, perquè al dintre trobaren les despulles del santó. La mina d'or va ser descoberta i quasi al mateix temps abandonada, atès que per més que varen furgar sols trobaren un parell de vetes i tota la ganga cabia a la mà. Però hi és, i encara s'hi pot visitar on s'ajunten Oltà i la serralada de Bèrnia. I qui sap si, després de tant de temps com ha passat, les venes de la pedra no s'han daurat de bell nou.

INSTITUT
ALACANTÍ
DE CULTURA

Juan
Gilbert

